NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR	PLH220006
NAZWA OBSZARU	Dolina Górnej Łeby

ZAWARTOŚĆ

- 1. IDENTYFIKACJA OBSZARU
- 2. POŁOŻENIE OBSZARU
- 3. INFORMACJE PRZYRODNICZE
- 4. OPIS OBSZARU
- 5. STATUS OCHRONY OBSZARU
- 6. POWIĄZANIA OBSZARU
- 7. MAPA OBSZARU

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

Powrót

1.1. Typ	1.2. Kod obszaru
B	PLH220006

1.3. Nazwa obszaru

Dolina Górnej Łeby

1.4. Data opracowania	1.5. Data aktualizacji
2001-05	2024-03

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2004-04
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2008-01
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2021-08
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 13 lipca 2021 r. w spr. soo Dolina Górnej Łeby (PLH220006)

2. POŁOŻENIE OBSZARU

Powrót

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

Długość geograficzna	Szerokość geograficzna
18.0255	54.4444

2.2. Powierzchnia [ha]:	2.3. Obszar morski [%]
2550.07	0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2	Nazwa regionu
PL63	Pomorskie

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0 %)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

Powrót

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A|B|C|D	A|B|C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
6410			153.01		M	A	C	B	B
6510			8.77		G	B	C	B	B
7110			0.14		G	D			
7220			0.49		G	A	C	A	A
7230			255.01		M	A	C	A	A
9110			182.77		M	A	C	B	B
9130			54.64		M	A	C	B	B
9160			109.2		M	A	C	B	B
9190			51.0		M	C	C	C	C
91E0			58.17		G	A	C	A	A

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i nieprioritetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x" w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x" (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka" (np. na podstawie badań); M = „przeciętna" (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska" (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009I147IWE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92I43IEWG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A|B|C|D	A|B|C		
						Min	Maks		C|R|V|P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
M	1337	Castor fiber			p				C	M	D			
F	1163	Cottus gobio			p				C	G	C	C	C	C
F	1096	Lampetra planeri			p				R	G	C	C	C	C
M	1355	Lutra lutra			p				C	M	D			
I	1037	Ophiogomphus cecilia			p				C	M	C	C	C	C

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak".
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x" (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe").
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. portal referencyjny).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka" (np. na podstawie badań); M = „przeciętna" (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska" (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności" musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

Powrót

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N06	4.31
N10	21.22
N16	16.76
N17	4.34
N19	21.33
N23	0.24
N12	31.81
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar Natura 2000 Dolina Górnej Łeby jest położony w dolinie rzeki Łeby, w środkowej i północnej części

woj. pomorskiego, na obszarze gmin: Chmielno, Kartuzy – w powiecie kartuskim, Linia, Łęczyce i Luzino – w powiecie wejherowskim. Według regionalnego podziału fizycznogeograficznego J. Kondrackiego (2002) charakteryzowana górna część doliny Łeby znajduje się na terenie mezoregionu Pojezierze Kaszubskie (314.51), charakteryzującym się występowaniem silnie zróżnicowanej rzeźby młodo glacjalnej zlodowaceń północnopolskich.
Dolina Łeby przecina różne jednostki geomorfologiczne, zarówno płaskie i faliste wysoczyzny morenowe, jak i ciągi wzgórz morenowych, stosunkowo niewielkie płaskie równiny sandrowe, a przede wszystkim przecina liczne rynny subglacjalne i wykorzystuje na pewnych odcinkach ich przebieg. W dnach przekształconych rynien Łeba wytworzyła swoje poziomy terasowe a w odcinkach rozszerzonych i podmokłych równiny niskich torfowisk. Zbocza doliny są wysokie, często porozcinane bocznymi dolinkami a ich wysokość względna przeważnie wynosi 60 – 80 metrów, rzadziej mniej a w niektórych odcinkach części południowej nawet dochodząc do 100 m. W przełomowych odcinkach pomiędzy rynnami dolina się zawęża i zbocza są bardziej strome. Na południowym skraju charakteryzowanego obszaru koryto Łeby znajduje się na wysokości około 145 m n.p.m., natomiast na północnym skraju na wysokości około 65 m n.p.m. co daje spadek około 80 metrów na odcinku około 30 km (licząc w prostych odcinkach doliny). Na dnie doliny przeważają wilgotne łąki, są także lasy łęgowe oraz wysięki i źródliska. Pomiędzy Stryszą Budą i Strzepczem występują wiszące torfowiska źródłowe. Na zboczach doliny dominują lasy. Na mniej stromych zboczach w odcinkach rynnowych są pola uprawne.
W pokrywie glebowej występują zarówno gleby mineralne, w odcinkach erodowanych i akumulacyjnych, gdzie występuje bystry nurt rzeki, jak i gleby mineralno-organiczne oraz organiczne, w miejscach spokojnego przepływu wód i akumulacji drobnego materiału mineralnego i organicznego. Pod względem typów wśród gleb mineralnych znaczny udział mają mady rzeczne, gleby słabo ukształtowane (arenosole), gleby bielicowe i glejobielicowe, w mniejszych zasięgach gleby brunatne. W grupie gleb organicznych i organiczno-mineralnych największy jest udział gleb torfowych torfowisk niskich, gleb murszowo-torfowych, w mniejszym stopniu występują także gleby glejowe, w tym torfowo glejowe i mułowo glejowe.

4.2. Jakość i znaczenie

W granicach obszaru wyróżniono 9 rodzajów siedlisk z Załącznika I Dyrektywy Rady 92/43/EWG, zajmujących około 34% powierzchni. Są wśród nich bardzo rzadkie na niżu zespoły źródliskowe, dobrze zachowane kompleksy świeżych i wilgotnych łąk półnaturalnych, użytkowanych do dziś w sposób tradycyjny. Stoki doliny Łeby pokrywają rozległe kompleksy typowo wykształconych kwaśnych i żyznych buczyn oraz grądów subatlantyckich. Na tarasach zalewowych Łeby, Mirachowskiej Strugi oraz poniżej źródlisk zachowały się dobrze zachowane, bogate gatunkowo lasy łęgowe, zbliżone strukturą do naturalnej postaci łęgów podgórskich, gwiazdnicowych i jesionowo-olszowych. Znajdują się tu stanowiska rzadkich gatunków roślin źródliskowych, łąkowych i leśnych, w tym reliktów borealnych i górskich. Obszar posiada wybitne walory krajobrazowe.

6510 Tradycyjnie użytkowane łąki świeże
Łąki świeże są reprezentatywne dla młodoglacjalnego krajobrazu Pomorza, choć większość gruntów będących potencjalnym siedliskiem łąk świeżych została przeznaczona pod uprawę lub zabudowana (ocena B) Powierzchnia siedliska na tle kraju jest znikoma (C), dobrze zachowana struktura (niepełny skład gatunkowy) i dobre perspektywy ochrony (B) wziąwszy pod uwagę utrzymującą się tradycyjną gospodarkę rolną w dolinie Łeby – ocena B.

7220 Źródliska wapienne ze zbiorowiskami Cratoneurion commutati
Siedlisko zajmuje niewielką powierzchnię (większość stanowisk zlokalizowana na południu kraju), ale posiada doskonale zachowaną strukturę i funkcje. Właściwe stosunki wodne, występowanie bogatej gatunkowo pokrywy mchów i wątrobowców oraz gatunków przechodzących z lasów łęgowych – ocena A.

9110 Kwaśne buczyny
Spośród występujących na terenie obszaru siedlisk przyrodniczych kwaśne buczyny zajmują największą powierzchnię. Dolina Górnej Łeby znajduje się w zwartym zasięgu buczyn pomorskich i siedlisko 9110 jest bardzo reprezentatywne dla regionu (ocena A). W większości stanowisk drzewostany są jednowiekowe i jednopiętrowe, ponieważ prowadzona jest tu gospodarka leśna, w której (zgodnie z zasadami hodowli lasu) w buczynach stosowano zręby i odnowienia na dużych jednolitych powierzchniach. Zasoby martwego drewna są (według kryteriów oceny siedlisk GDOŚ) zbyt małe. Brak drewna wielkowymiarowego wynika z młodego wieku. Drewno o mniejszych wymiarach jest zbierane i wywożone z lasu. Mimo znacznego

zacienienia runa przez jednopiętrowy drzewostan gatunki charakterystyczne runa występują licznie. Perspektywy ochrony przy dotychczasowej gospodarce leśnej są dobre jednak poprawa struktury drzewostanu przy użytkowaniu rębnym jest trudna do osiągnięcia. Na podstawie ocen cząstkowych zachowanie struktury i funkcji oceniono jako B.

9130 Żyzne buczyny
Siedlisko przyrodnicze występuje w zwartym zasięgu występowania buczyn pomorskich, i jest reprezentatywne dla regionu (ocena A). Żyzne buczyny ocalały w nielicznych stanowiskach, z których większość posiada zubożoną strukturę przestrzenną, wiekową i gatunkową. Objawy degradacji to brak martwego drewna (zwłaszcza wielkowymiarowego), ubóstwo gatunkowe runa wynikające z zacienienia przez jednopiętrowy drzewostan. Poprawa stanu zachowania siedliska wymaga odpowiedniej gospodarki leśnej i jest możliwa w dłuższej perspektywie czasowej. Na podstawie ocen cząstkowych ogólny stan zachowania struktury i funkcji oceniono na stopień B.

9160 Grąd subatlantycki
Grądy subatlantyckie zachowały się na terenie Doliny Górnej Łeby w miejscach trudno dostępnych na stokach doliny. Zespół Stellario-Carpinetum jest rozpowszechniony na Pomorzu, a powierzchnia około 100ha stanowi mniej niż 1% areału siedliska w skali kraju. Stąd ocena reprezentatywności A, oraz ocena względnej powierzchni - C. Większość stanowisk posiada młody drzewostan, bez starodrzewu. Liczne gniazda świerka pospolitego, modrzewia i dębu czerwonego są objawem degradacji siedliska spowodowanej niewłaściwą gospodarką (zwłaszcza na gruntach prywatnych). Wśród krzewów i w runie występują gatunki charakterystyczne zespołu, związku i rzędu. Poprawa stanu zachowania siedliska jest możliwa w dłuższej perspektywie czasowej. Na podstawie ocen cząstkowych zachowania struktury i perspektyw ochrony siedlisko oceniono na stopień B.

91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe
Łęgi na terenie Doliny Górnej Łeby są największym bogactwem przyrodniczym obszaru. Są zasilane wodami zalewowymi rzeki Łeby oraz wodami wysiąkającymi ze zboczy doliny. Występują na płaskich powierzchniach terasy zalewowej oraz na nachylonych stokach doliny co powoduje znaczne zróżnicowanie prędkości przepływu i okresu utrzymywania się wody na powierzchni gruntu. Zróżnicowanie warunków siedliskowych spowodowało znaczne zróżnicowanie struktury roślinności. Na terenie obszaru występują trzy zespoły lasów łęgowych: łęg jesionowo-olszowy, łęg olszowy gwiazdnicowy oraz podgórski łęg jesionowy. Liczne stanowiska posiadają znakomicie zachowaną strukturę. Pełny zestaw gatunków charakterystycznych, drzewostany ze znacznym udziałem starodrzewów, martwe drewno. Dodatkowe elementy zwiększające bioróżnorodność to obecność gatunków podgórskich oraz źródlisk z roślinnością ze związku Cratoneurion commutati, dla których otaczające łęgi stanowią naturalną ochronę. W wielu stanowiskach perspektywy ochrony są znakomite ze względu na niedostępność terenu i brak wskazań gospodarczych (brak użytkowania). Chociaż sumaryczna powierzchnia lasów jest niewielka (ocena C), to dobre zachowanie struktury oraz znakomite perspektywy ochrony uzasadniają ocenę ogólną A.

W trakcie prac nad dokumentacją na potrzeby planu zadań ochronnych nie zostały odnalezione w Dolinie Górnej Łeby siedliska 6410, 7230 i 9190. W planie zadań ochronnych zaplanowano uzupełnienie stanu wiedzy o rozmieszczeniu tych siedlisk w obszarze.

Trzepla zielona
Gatunek typowy dla różnych typów cieków, ale szczególnie optymalne warunki znajduje w rzekach o charakterystyce Łeby. Duże liczebności na stanowiskach populacji świadczą o właściwym stanie siedliska. Nad Łebą populacja stabilna i dość liczna. Prawdopodobnie występuje wzdłuż całej Łeby i części jej dopływów. Siedliska gatunku w obszarze Natura 2000 Dolina Górnej Łeby są zachowane bardzo dobrze – dość naturalne cieki z właściwie wykształconą roślinnością nadbrzeżną. Czystość i inne parametry wody nie ograniczają jego występowania.
Gatunek mało wymagający pod względem siedliskowym (występuje zarówno w dużych rzekach jak i niekiedy śródpolnych rowach) i dość odporny na zanieczyszczenia wody. Nie są prowadzone żadne działania ochrony czynnej, jednak gatunek ten takowych nie wymaga. Perspektywy ochrony pomyślne z wyżej wymienionych względów.

Minóg strumieniowy

Gatunek występujący prawdopodobnie równomierne na całej długości Łeby oraz części jej dopływów jednak w bardzo małej ilości. Mała liczebność trudna do wyjaśnienia, możliwe że odpowiedzialność wynika z zarybiania rzeki pstrągiem potokowym, który jest drapieżcą polującym na larwy tego gatunku (ewentualnie ikrę lub młode larwy). Siedlisko odpowiadające temu gatunkowi (koryto meandrujące mocno zróżnicowane dno, z wieloma zwalonymi drzewami powodującymi dużą mozaikę siedlisk pod względem tempa przepływu wody). Jednak rzeka mniej lub bardziej regularnie zanieczyszczana ściekami i spływami z pól, a także przez czyszczenia stawów. W lokalnych strategiach rozwoju gmin zwraca się uwagę na konieczność rozwoju sieci odbioru zanieczyszczeń z gospodarstw indywidualnych, gdyż istniejąca sieć kanalizacyjna obejmuje niewielkie obszary, a indywidulne zbiorniki na zanieczyszczenia gospodarcze często są nieszczelne lub ich zawartość jest nielegalnie usuwana. Rzeka jest również przegrodzona (także poza obszarem) kilkoma progami uniemożliwiającymi swobodną wymianę genów między populacjami występującymi pomiędzy nimi. Na większości badanych stanowisk stwierdzono występowanie pstrąga tęczowego, który jest gatunkiem obcym, drapieżnikiem i potencjalnym wektorem patogenów. Perspektywy ochrony gatunku niekorzystne, ze względu na okresowe zanieczyszczenia wody, izolację populacji przez progi i niską liczebność gatunku.
Największym problemem jest stosunkowo niewielka stała (ale okresowo wzrastająca do dużej) ilość zanieczyszczeń. Zanieczyszczenia te pochodzą z różnych źródeł i do największych można zaliczyć ścieki z gospodarstw indywidualnych oraz stosowanie nawozów (głównie w rolnictwie) oraz czyszczenie stawów hodowlanych. Hodowla ryb w stawach wymaga okresowych wymian wody powodujących silny wzrost zanieczyszczeń i eutrofizację cieku. Wraz z standardowymi zanieczyszczeniami do rzeki dostają się środki chemiczne dodawane do pasz i leki stosowane w hodowlach (także hormony). Zagrożeniem związanym z hodowlami ryb są również uciekinierzy z hodowli, którzy mogą być wektorami niebezpiecznych patogenów. Istotnym zagrożeniem w tym zakresie jest występowanie dość licznej populacji pstrąga tęczowego (uciekinier ze stawów). Pozostaje niewyjaśniony wpływ zarybień pstrągiem potokowym.
Część odcinka rzeki będącego w obszarze Natura 2000 przepływa przez lasy, które w pewnym stopniu chronią przed wpływem opisanych zanieczyszczeń.
Istotnym problemem jest obecność barier w postacie progów (Strysza Buda km 115 164, Paraszyno km 87 200 i km 92 520, Cieszonko km 118 075) uniemożliwiających swobodne migracje.
Na ekosystem rzeki wpływ ma również rozwój osadnictwa i turystyka. Budowanie domów nawet nie w bezpośrednim sąsiedztwie rzeki zmniejsza jej naturalność poprzez różnorodne zaburzenia siedlisk nadbrzeżnych, a rozwój turystyki realizuje się często poprzez lokalizowanie parkingów itp. (dla wędkarzy, kajakarzy) bezpośrednio nad wodą. Rozwój kajakarstwa zagraża bezpośrednio występującym w rzece rybom poprzez niszczenie ich siedlisk (szczególnie minoga strumieniowego) i płoszenie.
Poza wymienionymi wcześniej istniejącym zagrożeniami o różnym stopniu intensywności potencjalnym zagrożeniem może być pozyskiwanie żwiru i kruszywa z dna rzeki oraz rozwój kopalni kruszyw na terenach sąsiadujących z rzeką powodujący zaburzenia w zlewni.

Głowacz białopłetwy
Gatunek stwierdzony na dwóch z pięciu badanych stanowiskach na rzece Łebie. Na obu z nich reprezentowany przez pojedyncze osobniki. Mała liczebność trudna do wyjaśnienia, możliwe że odpowiedzialność wynika z zarybiania rzeki pstrągiem potokowym, który jest drapieżcą polującym na ten gatunek. Siedlisko odpowiadające temu gatunkowi (koryto meandrujące mocno zróżnicowane dno, z wieloma zwalonymi drzewami powodującymi dużą mozaikę siedlisk pod względem tempa przepływu wody). Jednak rzeka mniej lub bardziej regularnie zanieczyszczana ściekami i spływami z pól, a także przez czyszczenia stawów. W lokalnych strategiach rozwoju gmin zwraca się uwagę na konieczność rozwoju sieci odbioru zanieczyszczeń z gospodarstw indywidualnych, gdyż istniejąca sieć kanalizacyjna obejmuje niewielkie obszary, a indywidulne zbiorniki na zanieczyszczenia gospodarcze często są nieszczelne lub ich zawartość jest nielegalnie usuwana. Rzeka jest również przegrodzona (także poza obszarem) kilkoma progami uniemożliwiającymi swobodną wymianę genów między populacjami występującymi pomiędzy nimi. Na większości badanych stanowisk stwierdzono występowanie pstrąga tęczowego, który jest gatunkiem obcym, drapieżnikiem i potencjalnym wektorem patogenów. Perspektywy ochrony gatunku niekorzystne, ze względu na okresowe zanieczyszczenia wody, izolację populacji przez progi i niską liczebność gatunku.
Największym problemem jest stosunkowo niewielka stała (ale okresowo wzrastająca do dużej) ilość zanieczyszczeń. Zanieczyszczenia te pochodzą z różnych źródeł i do największych można zaliczyć ścieki z gospodarstw indywidualnych oraz stosowanie nawozów (głównie w rolnictwie) oraz czyszczenie stawów hodowlanych. Hodowla ryb w stawach wymaga okresowych wymian wody powodujących silny wzrost zanieczyszczeń i eutrofizację cieku. Wraz z standardowymi zanieczyszczeniami do rzeki dostają się środki

chemiczne dodawane do pasz i leki stosowane w hodowlach (także hormony). Zagrożeniem związanym z hodowlami ryb są również uciekinierzy z hodowli, którzy mogą być wektorami niebezpiecznych patogenów. Istotnym zagrożeniem w tym zakresie jest występowanie dość licznej populacji pstrąga tęczowego (uciekinier ze stawów). Pozostaje niewyjaśniony wpływ zarybień pstrągiem potokowym.
Część odcinka rzeki będącego w obszarze Natura 2000 przepływa przez lasy, które w pewnym stopniu chronią przed wpływem opisanych zanieczyszczeń.
Istotnym problemem jest obecność barier w postacie progów (Strysza Buda km 115 164, Paraszyno km 87 200 i km 92 520, Cieszonko km 118 075) uniemożliwiających swobodne migracje.
Na ekosystem rzeki wpływ ma również rozwój osadnictwa i turystyka. Budowanie domów nawet nie w bezpośrednim sąsiedztwie rzeki zmniejsza jej naturalność poprzez różnorodne zaburzenia siedlisk nadbrzeżnych, a rozwój turystyki realizuje się często poprzez lokalizowanie parkingów itp. (dla wędkarzy, kajakarzy) bezpośrednio nad wodą. Rozwój kajakarstwa zagraża bezpośrednio występującym w rzece rybom poprzez niszczenie ich siedlisk (szczególnie minoga strumieniowego) i płoszenie.
Poza wymienionymi wcześniej istniejącym zagrożeniami o różnym stopniu intensywności potencjalnym zagrożeniem może być pozyskiwanie żwiru i kruszywa z dna rzeki oraz rozwój kopalni kruszyw na terenach sąsiadujących z rzeką powodujący zaburzenia w zlewni.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i|o|b]
L	E03.01		i
H	A02.03		i
H	B02.04		i
M	E03.01		i
M	J02.01		b
L	J02.03		b
L	J02.04		b
L	J02.05		b
L	A03.03		i
L	H01.05		b
L	B02		i
L	H01.08		i

Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i|o|b]
H	A03.02		i
H	A04.02		i
M	B		i
M	L08		b

Poziom: H = wysoki, M = sredni, L = niski.
Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,
O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.
i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednoczesne.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. Buliński M. - - - -. Dane niepublikowane (unpublished data). 2. Cichocki Z. i in. 2013. Dokumentacja Planu Zadań Ochronnych obszaru Natura 2000 Dolina Górnej Łeby PLH220006w województwie pomorskim. Msc. 3. Herbich J. 1982. Zróżnicowanie i antropogeniczne przemiany roślinności Wysoczyzny Staniszewskiej na Pojezierzu Kaszubskim. Monogr. Bot. 63: 1-162.4. Herbich J. 1994. Przestrzenno-dynamiczne zróżnicowanie roślinności dolin w krajobrazie młodoglacjalnym na przykładzie Pojezierza Kaszubskiego. Monogr. Bot. 76: 1-175.5. Herbich J. 1998. Staniszewskie Zdroje - ochrona szaty roślinnej źródlisk. W: J. Herbich, M. Herbichowa (red.). Szata roślinna Pomorza - zróżnicowanie, dynamika, zagrożenia, ochrona Przew. sesji teren. 51 Zjazdu PTB, 15-19IX1998. Wyd. Uniw. Gdańskiego, Gdańsk. 6. Markowski R., Żółkoś K. 1997. Zróżnicowanie i charakterystyka roślinności projektowanego rezerwatu przyrody Dolina Mirachowskiej Strugi. KERiOP UG. 7. Mieńko W. i in. 1993. Inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza gminy Kartuzy. Biuro Dok. i Ochr. Przyr., Gdańsk. Msc. 8. Mieńko W. i in. 1994. Inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza gminy Linia. Biuro Dok. i Ochr. Przyr., Gdańsk. Msc. 9. Mieńko W. i in. 1997. Inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza Gminy Luzino. Biuro Dok. i Ochr. Przyr., Gdańsk. Msc. 10. Mieńko W. i in. 1998. Inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza gminy Łęczyce. Biuro Dok. i Ochr. Przyr., Gdańsk. Msc.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

Powrót

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

Kod	Pokrycie [%]
PL04	29.26

Kod	Pokrycie [%]
PL03	69.1

Kod	Pokrycie [%]
PL02	1.49

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL03	Kaszubski Park Krajobrazowy	*	69.1
PL02	Staniszewskie Zdroje	+	1.49
PL04	Doliny Łeby	*	29.25
PL04	Pradoliny Redy-Łeby	*	0.01

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

Powrót

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Gdańsku
Adres:	Polska Chmielna 54/57 80-748 Gdańsk
Adres e-mail:	sekretariat.gdansk@rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

[X] Tak — Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 6 maja 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Dolina Górnej Łeby PLH220006 (Dz. Urz. Woj. Pom. poz. 1939)
Link: hhttp://goo.gl/UoHsMb

[ ] Nie, ale jest w przygotowaniu

[ ] Nie

7. MAPA OBSZARU

Powrót

Nr ID INSPIRE: PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH220006

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

[X] Tak [ ] Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)